

Hoe goed kan het doen, wanneer iemand naar je toe komt te midden van je grote verdriet. Zo ging het, toen de leerlingen van Emmaüs met veel verdriet en pijn in hun hart waren vertrokken uit Jeruzalem. De dood van Jezus had hun mooie toekomstdroom gebroken.

De vreemde man had eerst niet veel gezegd. Hij had vooral geluisterd naar hen. Ze hadden hun verhaal kunnen vertellen zoals het was. Zijn luisteren maakte duidelijk hoezeer hij hen nabij was in alles wat ze meemaakten. En toen hij dan toch begon te spreken, waren het geen goedkope troostwoorden. Hij vertelde ook een verhaal, het verhaal van God en de mensen, een verhaal van leven, zoals hij het beleefde. Hij vertelde hoe hij geloofde dat God het leven bewaart, ondanks de dood. Het leken hen woorden van God zelf voor hen, in hun situatie.

Het was avond geworden. Zo konden ze hem niet laten gaan. Ze nodigden hem uit om bij hen thuis te komen. Daar, bij hen aan tafel, brak hij met hen het brood. Zo had Jezus het ook gedaan. In de vreemde tochtgenoot herkenden ze Jezus. In hun hart hadden ze het eigenlijk al de hele tijd gevoeld, zoals die man met hen op weg ging, naar hen luisterde en met hen sprak.

Ze moesten geen heimwee koesteren naar de Jezus die ze vroeger hadden ontmoet. De vreemde tochtgenoot had hen geleerd open te staan voor de wijze waarop de verrezen Jezus voortaan bij hen zou zijn.

Was hun verdriet voorbij? Wellicht niet. Maar naast dat verdriet was er een besef

gegroeid dat zij voortaan dat verhaal van leven konden verder zetten met de steun van de verrezen Jezus, in zijn Geest.

Ze stonden op en gingen meteen terug naar Jeruzalem. Jeruzalem was niet langer de plaats van de dood van Jezus, maar de plaats waar de dood definitief was overwonnen. De plaats van de verrijzenis. Daar troffen ze *de elf en de anderen* aan. Zij hadden blijkbaar iets gelijkaardigs meegemaakt als zij. Ze konden hun verrijzenisgeloof delen en 'opstaan' tegen alles wat leven doodt.

Daar, in Jeruzalem, hebben leerlingen van Jezus elkaar teruggevonden. Ze hebben elkaar ontmoet in de overtuiging dat het verhaal van leven verder moest beleefd worden. Ze luisterden naar elkaars verhaal. Ze luisterden naar het verhaal van God en de mensen, zoals Jezus het had beleefd. Ze vonden sterkte in het breken en delen van brood en wijn. Zo werden ze samen 'lichaam en bloed' van Christus, zoals Paulus het later zou noemen.

Zo is de kerk ontstaan. Zo zal de kerk ook in de toekomst vorm krijgen: waar mensen met elkaar op weg gaan; waar ze zich inleven in elkaars verhaal; waar ze samen hun hart openen voor wat God hen te zeggen heeft; waar ze van harte bij elkaar thuis kunnen komen; waar ze aan tafel gaan om brood en beker te delen; waar ze zo in hun leven de nabijheid van de verrezen Christus ontwaren en daar kracht uit putten; waar ze opstaan en op weg gaan om andere mensen te ontmoeten, die gelijkaardige ervaringen beleefd hebben.

Die kerk kunnen / zullen we mee-maken.

Ze stonden op en gingen meteen terug naar Jeruzalem, waar ze de elf en de anderen aantroffen, die tegen hen zeiden: 'De Heer is werkelijk uit de dood opgewekt en hij is aan Simon verschenen!'

De twee leerlingen vertelden wat er onderweg gebeurd was en hoe hij zich aan hen kenbaar had gemaakt door het breken van het brood.

Lucas 24, 33-35

Ga met ons op weg, Heer.

Ga met ons op weg
en luister
naar wat wij meemaken.

Ga met ons op weg
en help ons
Gods Woord te verstaan.

Ga met ons op weg
en kom thuis
in ons leven.

Ga met ons op weg
en deel met ons
brood en beker.

Ga met ons op weg
en help ons
U te herkennen.

Ga met ons op weg
en doe ons opstaan
om uw lichaam en bloed te worden.

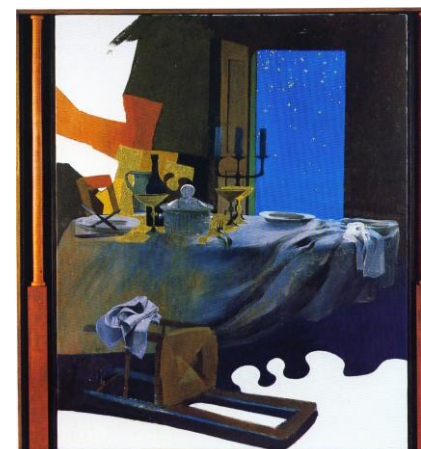
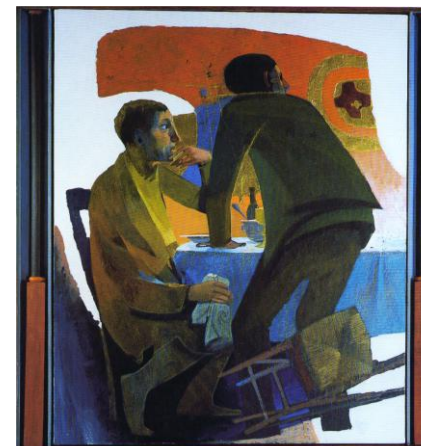
Ga met ons op weg
en leer ons ons geloof te delen
met anderen.

Ga met ons op weg
en laat gemeenschap groeien,
uw kerk voor de toekomst.

Amen.

Schilderijen:
Arcabas (1926 – 2018)

In het Licht van Gods Woord

Opstaan